

quæ speciali quodam acumine vel dono ex principiis tum revelatis tum naturalibus colliguntur. *V. Par. in Iren. cap. 4. p. 15.*

II. Principia verò doctrinæ sacræ etiã *seu fundamentum* fidei appellari solent. Etu- *funda-*
 trumque vocabulum in materiã propo- *men-*
 politã vel *modum revelationis* divinæ & Ca- *tum:*
 tholicæ, ut principalem causam cognos- *Hoc*
 cendi significare potest, quã omnes ad *est, mo-*
 assensum obligentur: ut sine malitiã dis- *dum*
 sentire nequeant: vel *dogmata ac propositio-*
 nes tali modo revelatas & cognitatas, quæ ad *reve-*
 conclusiones porrò alias colligendas in- *latio-*
 fallibilis principii ac fundamenti vim ha- *nis,*
 bent: & accedente praxi in voluntate, sa- *& do-*
 lutem æternam infallibiliter efficere so- *gmata*
 lent. Hinc sine dubio sequitur quod si o- *reve-*
 mnes qui in principiis, utroq; modo cõ- *lata:*
 sentiunt, cõsentiant etiã in fundamento,
 nec pro Hæreticis sive infidelibus ratione
 doctrinæ propriè haberi possint. *Conf.*
1. Cor. 3. 15. Contra verò qui principia
 ignorat, aut in principiis dissentit ex *œg-*
ou gẽoet, non magis Christianus erit, quàm
 q̃ principia naturalia ignorat aut negat,
 tanus esse solet. *V. Par. l. d. Fr. Iun. T. 1. p. 716.*

III. Dogma tamen Catholicum, sive do- *cura*
 gma fidei interdum propriè magis accipi- *discre-*
 tur, pro principio seu dogmate fundamē- *tione*
 tali: interdum minus propriè, pro quavis *nō ca-*
conclusionē, ex principio sive manifestè ac *tholi-*
conclusionē, ex principio sive manifestè ac *corū,*

D

eviden-